

Megjelent: KAPU, 2010. augusztus, 65-67.

Egyetemes Talányok rovat

Grandpierre Atila:

Mit üzen a Világegyetem életünkről? 3. rész

(1. rész: KAPU 2009/06-07; 2. rész: KAPU 2010/06-07)

A legnagyobb, legegységesebb talány: Láthatatlan erő irányítja a látható anyagot

A csillagos ég látványának titokzatos rendje, tisztasága, üdesége, tündéri szépsége az emberi elmét időtlen idők óta lenyűgözi. Mi hozza létre a rendszeresen ismétlődő égi jelenségekben megnyilvánuló mélyebb szintű rendet? Mitől változik a látható világ? Hogyan képes a látható jelenségek mögött rejlő láthatatlan törvény szabályozni, irányítani a látható eseményeket? Ha meggondoljuk, ez nem más, mint szintisza varázslat! A láthatatlan irányítja a láthatót! Szinte szemmel látható, hogy a látható jelenségek egy mélyebben rejlő rend meghatározott törvényei szerint sorjáznak előre és hullanak vissza a nemlétbe. A varázslatnak éppen az a lényege, hogy ami nem látható, az egyszersak láthatóvá válik, s ami látható, láthatatlanná lesz – mint a szellem, ami a bűvös ige kimondásakor egyszersak láthatóvá lesz, vagy fordítva, amikor varázssapka teszi láthatatlanná gazdáját. Természetvarázslás! Létezik egy csodálatos varázslat, a legnagyobb varázslat, ami az egész Természetet teszi láthatóvá, de úgy, hogy láthatóvá, legalábbis világossá válik az is, hogy minden látható anyag láthatatlan törvények megnyilvánulása! Ez az igazi varázslat, a csillagos ég legnagyobb varázslata, ez az a lenyűgöző rejtély, amely szemmel láthatóan csodálatos szépségbe borítja az egész Természetet! Amikor körülnézünk a csillagos ég alatt, megindító, csodálatos események középpontjában találjuk magunkat!

A Természet Szellemvasútjának rejtélye

Ki ült már életében a Szellemvasúton? Talán nem is teljesen véletlenül, a Szellemvasút a néha szinte a csodák világát felidéző Vidámparkban található! Aki egyszer is felült rá, tudja, hogy a Szellemvasútra felkerülve csodálatos kalandok állomásai várnak ránk, csupa meglepetés, szellemek, kísértetek ugranak szinte a nyakunkba a sötétből, a váratlan kanyarokból, olyan sebes rohanás mellett, hogy az embernek lélegzetvételnyi ideje is alig marad a csodák sodrásában arra, hogy magához térjen! Ha meggondoljuk, a látható anyag és a láthatatlan természettörvény viszonya ugyanígy fogható fel! Minden látható tárgy olyan mint egy utas, amire csodálatos változások sora vár, és ezeket a változásokat egy láthatatlan szervezőerő, a természettörvény irányítja! Az érzékszerveinkkel érzékelhető testek mintegy felülnek a természettörvényekre, és ezek a szellemtestű, láthatatlan természettörvények játszi könnyedséggel hajtják végig a testeket ugyanolyan állomásokon, olyan könnyedséggel, sodrással, változékonysággal, hogy egy anyagi testnek, ami nem más, mint tehetetlen anyag, kóvályoghatna a feje (ha lenne) a változásokban megnyilvánuló magasabb értelem folyton új helyzeteket teremtő erejétől! A Természetben is van tehát Szellemvasút, és a Természet Szellemvasútjának még lélegzet-elállítóbb sajátága, hogy a vidámparki Szellemvasúttól eltérően ennek a valóságos Szellemvasútnak a teste is szellemi, mert maguk a láthatatlan természettörvények alkotják! És minden látható anyagot ezen a széles világon ezek a láthatatlan természettörvények mozgatnak! Az egész Természet egyetlen hatalmas Vidámpark, egyetlen hatalmas Szellemvasút, egyetlen hatalmas varázslat!

A Világegyetem varázslatos szépségének rejtélye

A Világegyetemet varázslatos, lenyűgöző erejű szépség tartja hatalmában, és ennek hatása alatt a földi világon átüt az égi világ rendje. Nemcsak az égen honol a tündéri szépség örök rendje, mert elér ide a Földre is! Minden növényt titokzatos belső erő hajt a növekedés, a kibontakozás, a belső szépség kibontakozása felé, a virágzás törvénye, az élet virágzásának törvénye! És nemcsak a szépségszirmokba öltözött virágok, de a csodálatos színekben pompázó bogarak, a formák, színek és egymáson túllicitáló mimikrik özönében dúskáló mélytengeri halak, a szédülten kuruttyoló békák, a csodás énekeket trillázó madarak, a szerelmesen bőgő szarvasok, a Holdra vonyító farkasok is érzik az egész roppant élővilágot átható kozmikus erő hajmeresztő sodrását! Rejtelmes világba született az ember, és ha nyomába ered a messze vezető kérdéseknek, és megérzi a vonzások hatalmát, feltáruhatnak előtte a Mindenséget mozgató varázserők.

A Mindenség titkai beszélni akarnak hozzánk

Az egész Természet minden porcikája égi titkokkal, kozmikus értelemmel, mozgatóerővel, értelmes okokkal és cselekvőképességgel telített. Minden test, minden tárgy titokzatos erők fészke. A bennlakó erők a kíváncsi, figyelmes elme előtt olykor megmutatják magukat, kitörnek fészükéből. A kövek, faágak különös, rekedt hangokat hallatnak, megrepednek, elszíneződnek, és eközben alig látható, régi könyveink lapjain olykor előforduló vízjelekhez hasonló jeleket mutatnak fel furcsa mintázataikon. Az énekesmadarakból dől a varázslatos, pentaton énekfolyam, a messzeségből a hegycsúcsokon formálódó kő-kapukon a szél füttyül, szinte hallani, ahogy süt a Nap, forog a Napkerék, az idő megfordul a világ méhében, újabb tervek felhőt ereszt rá.

A Világközpont rejtélye

Az ember ott áll a csillagos ég alatt, előtte kibomlik a végtelen idő, az elme meglódul, végső kérdések motoszkálnak rajtunk. Miféle lény az ember? Milyen lénynek születünk, amikor a Természet erői kidobtak bennünket a világ méhéből, a Nap és a Föld nászából, csupaszon ebbe a nedves, fénytől ragyogó világba? Miféle borzongás köt össze bennünket az éggel? Igaz, hogy végül jóra fordul minden? Ha mindennek oka van, mi az oka a Mindennek? Miféle erő szorítja össze a szívünket, honnan ered az erő, ami nyargal az elménken? Ha a világ méhéből, akkor ott rejlik minden élet, minden gondolat központja? Létezik egy Világközpont, ami begyűjt minden sejtést, érzést, gondolatot, hogy feldolgozza, értékelje, és ennek fényében döntsön a továbbiakról, hogy mi legyen a világgal, hogy mi lesz velünk? Hogy létezik egy Világközpont, aminek szüksége van a sejtéseinkre, érzéseinkre, gondolatainkra, hogy pontosabban tájékozódhasson, hogy helyesebben, megalapozottabban dönthessen? De mi magunk is titokzatos érzés-központok, világ-állomások, gondolatfeldolgozó szellemi erőművek vagyunk! Ha a Világközpont kopogtat rajtunk, akkor mi is oda tartozunk? Akkor elménk is onnan ered? Akkor a Világelme eregetett ki bennünket, hogy földi életünkben kószálva gyűjtsük számára az élményeket, az értelmes gondolatokat, és cselekedjünk a világ javára?

Minden látszólag érzéketlen tárgy az embernél is mélyebben érző lény

Ha meggondoljuk, minden testnek belső világa van, belső ragyogása, hangulata, érzéstartó egységes szerveződése, belső kiterjedése, ahol gondolatai, érzései, ösztönei, törvényei élnek az időtlen világ rendje és módja szerint életüket. Minden él, és minden lénynek belső világa van, és ez a belső világ külső szemmel láthatatlan, mert nem külső szemnek való, hanem értő,

belső szemnek, amit csak a belső világ felé forduló, titokzatos belső érzékelés tehet érzékelhetővé. Ez a belső világ tündéri világ. Tündéri, mert tündéri szépségű, ugyanakkor és éppen ezért tűnékeny, könnyen elillanó, tünemény-világ. Ha előfordult már velünk, hogy előntötte a harag az elménket, felidézhetjük, mennyire be tud szűkülni ilyenkor a tudatunk, hiszen a rossz nem fér meg semmivel, mindent kiszorít maga mellől. A tündéri szépség a harag ellentéte. Akkor sejlik fel, ha az elme kisímul, ha odaadóan figyel, ha elmerül a Természetben, ha figyelme épül, szépül, kiteljesedik. Épség és szépség összetartoznak, ha elménk felépül, kiegészül, meg is szépül, és könnyebben észreveszi a világ szépségét, lassan megnyílnak előtte a haragvó tudat számára becsukódó kapuk. Mindenről lehull a lakat, a világ fellélegzik, ünnepélyesen előnti a szépség, és kezdődhet az érzékelés, az értelem, a lélekteli élet útjára indulhat!

S ha minden él, akkor minden látszólag élettelen tárgynak éppúgy belső világa van, ahogy nekünk, emberféleségeknek, fura emberi szerzeteknek. A varázslat mindenben ott motoz. Persze a tárgyak világa más, mint a miénk, emberré kergült, változékony lényeké. Különösen a mai ember nagyon képlékeny, túlságosan is változékony, alkalmazkodó, és ebben a mai információ-özönben, az ehhez az átláthatatlanul sokrétű, felgyorsult időkhöz idomuló túlságos alkalmazkodás egyszersmind lemondást is jelent, lemondást arról, hogy teljes terjedelmében megtartsuk mindazt, ami számunkra igazán kedves.

A tárgyak belső világát viszont mindez a kényszerű rohanás szinte érintetlenül hagyta. Maradtak rezzenéstelen arcú, a modern fogyasztói embertípustól ugyan figyelemre sem méltatott, de az öröklétre figyelő, néma társaink, akik csak akkor beszélhetnek hozzánk, ha „leereszkedünk” hozzájuk, ha figyelemre méltatjuk őket, ha észre méltóztatjuk venni a bennük rejlő méltóságot, elkötelezettséget, merészséget, fenséget éppúgy, mint törekénységüket, esendőségüket, lelkük roppanásnyi neszét, ahogy magukra maradnak, amikor nem figyel rájuk senki, amikor nem nyílik rájuk más elme. Ez a szédítő, a semmi határain felködlő világ, az öröklétbe dermedt tárgyak tűnékeny, érzékeny belső világa az Öröklétnek adózik figyelmével. És ez azt is jelenti, hogy gondolatai, érzései, sejtései sokkal inkább a Világközpont körül rajzanak, mint a mai emberé, akinek sejtései leépültek, érzései, gondolatai pedig jobbra a pusztá létfenntartás, a televízió, a bevásárlóközpontok sivár tülekedése körül lebzselnek. Ebben a modern világban ritka vendég a nemes érzés. De talán eljön még az idő, amikor újra megbecsült vendéggé válik. És akkor eljön a tárgyak belső világának ideje. Akkor újra megnyílik az emberi elmék fénye egymás felé, a tárgyak belső világának fénye is megnyílik elménk felé, és újra felsejlik, kirajzolódik, közeledik felénk majd az emberi, tündéri világ, az igazi világ, amiért a világra jöttünk.

A tárgyak mozgatóerőinek titka

A tárgyak mélyén különös, rejtelmes belső világ fénylik, amelynek fénye nem vész el, csak úgy tűnik, hogy elhomályosul, de csakis a mai világ bódulataitól elhomályosult elme számára. Ennek a különös világnak titkai szinte teljesen feltáratlanok. Sorozatunkban lassanként sorra vesszük őket. Közülük is elsőnek figyeljük meg a tárgyakat mozgató erőket. A mai ember azt gondolja, hogy a tárgyakat csak kényszererők mozgatják, más testek nekik csapódása, lökések teszik ki életüket. Csakhogy gondoljuk meg: honnan tudja a szél, hogyan kell fújnia? Talán kényszeríti valami? A modern ember biztosan azt gondolja, igen, ahol magasabb légköri nyomás alakul ki, ott a nagyobb nyomású levegő nyomóereje eltolja magától a kisebb nyomású levegőt, és kész. Olyan az egész, mondhatják a modern gondolkodásra ráállt agyú, beszűkült tudatú emberek, mint amikor a villamoson egy nagyobb testű ember nekünk lökődik, és erre a lökésre testünk egyszerűen odébb lökődik. Nem kell ehhez tudnunk semmit,

mondhatják, megy ez, mint a karikacsapás, nem kell ezen semmit magyarázni. De valóban nincs mit megérteni? Ha nem kellene megérteni, akkor a fizikusnak nem kellene vizsgálnia a testeket mozgató törvényeket, a meteorológusnak sem kellene vizsgálnia, milyen törvények mozgatják a légkört? És íme, máris felbukkant egy másik szempont, a törvények kérdése. Az előbb úgy tűnt fel, a mozgás oka a másik ember testének ütközése. Most pedig úgy tűnik, a törvények mozgatják a testeket. Akkor most mi az igazság: a testek egymásra hatása, vagy a törvények mozgatják a testeket?

A világrejtély a legelemibb kérdéseknél kezdődik

Hogy ezt az alapkérdést világosan megérthessük, vegyünk most fontolóra egy egyszerű példát! Ejtsünk le egy labdát a kezünkéből! Semmiféle test nem ütődött neki a labdának, mégis sürgősen mozogni kezd, egyre gyorsabban esik lefelé, amíg le nem ér a földre, addig csakis a törvények mozgatják. Amikor pedig nekiütközik a földnek, egy pillanatra közbeszól a testek kölcsönhatása, a labda és a Föld „köszönnek egymásnak”, majd a labda „vidáman” felpattan a magasba, szárnyal, felível, és visszahull, ha közben nem találkozik egy másik testtel, mondjuk a lábunkkal. A tanulság: a labda mozgását általában a törvény mozgatja, hiszen végtelen sok pillanatban a törvény hatására mozog, de egy-egy pillanatban közbeavatkozhatnak más testek is. Úgy is mondhatnánk: a testek mozgását a törvények mozgatják, és mivel minden test mozgását törvények mozgatják, mégpedig ugyanabban térben, ezért a testek találkozhatnak, ilyenkor akár ütközhetnek is, és ekkor egy-egy rövid pillanatra egymás mozgását is befolyásolhatják – persze csakis azon törvények révén, amelyek a másik testet mozgatják! Ennek fényében tehát világossá válik, hogy saját testünket is rendszerint és elsősorban a törvények mozgatják, és csak olykor-olykor befolyásolhatják testünk mozgását más testek. Ha pedig olykor nekünk ütközik egy másik test, akkor is a törvényeknek megfelelően mozdul a modul, mozdul tovább testünk, nem a másik test szabja meg, hogyan mozogjunk a továbbiakban, legfeljebb egy pillanatnyi hatást képes ránk kifejteni (éppen a benne testet öltő törvények mozgató hatása révén), de a továbbiakban már a törvények mozgatják tovább testünket. S ha ez így van, akkor nem kielégítő a válasz, hogy nincs mit gondolkozni azon, hogyan mozogjon a testünk, ha nekiütközik egy másik test, mert az úgyis megy magától, mint a karikacsapás! Ez a válasz azért sem kielégítő, mert a karikacsapásnak is megvannak a törvényei, és ezek nélkül a törvények nélkül a testünk azt sem tudná, hogyan mozduljon el, ha nekiütközik egy másik test!

Honnan tudja akkor a szél hogy hogyan kell fújnia? Hiszen ha jól értjük a fentebb elmondottakat, akármilyen erők hatnak is olykor-olykor a szél beindítására itt-ott, rendszerint, és törvényszerűen, a szelet éppúgy a törvények mozgatják, ahogy testünket vagy a labda mozgását! És talán még az sincs kizárva, hogy a szél sokszor maga ébreszti azokat a légköri nyomáskülönbségeket, amelyek hatására hegyenvölgyön végigszáguld! Ha pedig a szél a törvények hatására mozog, honnan tudja, mit mondanak ezek a törvények? És hogyan képes figyelembe venni ezeket a törvényeket? Talán van figyelme, amivel figyelembe képes ezeket a láthatatlan törvényeket venni? A modern, beszűkült tudatú tudomány szerint ilyenről nem lehet szó, mégpedig azért, mert a tárgyak figyelme mérésekkel nem érzékelhető. Csakhogy az emberi figyelem sem érzékelhető mérésekkel, mégis létezik! Igen ám, felelhetik erre, de az emberi viselkedés jellegzetesen eltér a tárgyakétól, és éppen ez bizonyítja az emberi figyelem létét. Csakhogy a tárgyak viselkedése is jellegzetesen eltér az emberi viselkedéstől, és éppen ez bizonyíthatja, hogy a tárgyak figyelme számára más szempontok az irányadóak, felelhetjük erre! Igen ám, de az emberi viselkedés értelemszerű, más és más helyzetben mindig a más helyzetnek megfelelően alakul, mondhatják erre. Amire mi azt válaszolhatjuk: valóban, az emberi viselkedés más és más helyzetben rendszerint más, mert az ember jórészt feladta

eredeti önmagát, hiszen a változékony körülményekhez alkalmazkodott, a körülmények nyomásának megfelelően, azoknak alárendelve alakítja viselkedését! Viszont a tárgyak megőrizték eredeti, tiszta belső világukat, önmagukat, saját, belső szempontjaikat, amelyek nem függenek a körülmények gyorsan változó, ellentmondásos, felületes sodrásától, és ezért saját változatlan belső szempontjaiknak megfelelően élik világukat, és saját természetüknek megfelelően alakítják saját viselkedésüket! Jellemük van! Valós létüket élik! A külvilágból őket érő hatásokat is saját belső világuk alapján élik át!

(folyt. köv.)